

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Pitumpu

Ang Moog ng Kaluluwa: Pag-unawa sa Dibinong Pagluluklok at Pagbabagong-anyo sa Kontekstong Propetiko

Jeff Pippenger
2024-03-31

Ang susi sa pagkilala sa Russia bilang kapangyarihang nagpasimula ng digmaang Ukranyano noong 2014 ay ang “kuta,” na siyang ulo, o ang kabisera ng kaharian. Ang templong tao ay binubuo ng ulo at ng katawan. Ang ulo ay ang nakatataas na likas, at ang katawan ay ang nakababang likas. Ang “pitong panahon” na nagtapos noong 1844 ay saka iuugnay sa Jerusalem, na siyang ulo ng Juda. Sa templo sa Jerusalem ay naroon ang trono ng hari, na siyang ulo ng Jerusalem, na siyang ulo ng Juda. Ang pagkakaisa ng Pagka-Diyos at ng pagkatao, na kumakatawan sa pagtatatak sa isang daan at apatnapu’t apat na libo, ay inihaharap bilang pagtanggap ng “isip ni Cristo.” Ang isip ay ang nakatataas na likas, at samakatuwid ay ito ang “ulo.”

Kapag nakita ng mga kinakatawan ni Daniel ang pambabaeng nagpapasanhing pangitain na nagsasanhi sa kanila na mabago ayon sa wangis ni Cristo, tinanggap na nila ang kaisipan ni Cristo, na siyang ikalawang Adan, at espirituwal. Sa sandaling iyon, ang literal na makalaman na kaisipan nila, na minana nila mula sa unang Adan matapos niyang mahulog at baligtarin ang kaayusan ng kaniyang paglalang, ay ipinapako sa krus. Ang makalaman na kaisipan na nakikipagdigma laban sa kautusan ng Diyos, na kanilang tinanggap nang wala silang pasiya sa kanilang kapanganakan, ay pinapalitan ng kaisipan ni Cristo, na tinatanggap nila sa pamamagitan ng kanilang sariling pasiya, na lubos na masunurin sa kautusan ng Diyos. Ang kanilang bagong kaisipan, at ang kaisipan ni Cristo, ay nagiging iisang kaisipan, at magkasamang nananahan sa trono sa mga dako sa sangkalangitan. May isang dako sa loob ng templo kung saan naroroon ang trono ng Diyos, at ang mga tao, na nilalang ayon sa larawan ng Diyos, ay may natatanging dako sa loob ng templo, na iniukol para sa presensya ng Diyos.

Ang dakong iyon ay wala sa kanilang mas mababang kalikasan, na kinakatawan ng hilagang kaharian. Nasa dakong kinakatawan ng timugang kaharian ito, yaong pook na pinili ng Diyos na paglagakan ng Kaniyang pangalan, na siyang Kaniyang karakter. Ang dako ay nasa Jerusalem, ngunit bilang kabisera ng Juda, ang Jerusalem ang ulo, subalit ang ulo ng kabisera ay ang hari. At pinili ang Jerusalem na maging kabisera, ngunit gayundin pinili ito bilang dako kung saan ilalagak ng Diyos ang Kaniyang templo. Pagkatapos, sa Kaniyang templo ay inilagay Niya ang Kaniyang trono. Ang timugang kaharian ay kumakatawan sa nakatataas na kalikasan ng tao, subalit mayroon din itong isang natatanging silid-trono para sa hari. Tinatawag ni Sister White ang dakong iyon na "moog" ng kaluluwa. Ang moog, ayon sa kahulugan, ay isang kuta.

Ang buong puso ay dapat ibigay sa Diyos, kung hindi, ang katotohanan ng Diyos ay mabibigo na magkaroon ng bisa ng pagpapabanal sa buhay at pagkatao. Subalit isang malungkot na katotohanan na marami sa mga umaangkin sa pangalan ni Cristo ay hindi kailanman ipinagkaloob sa kaniya ang kanilang mga puso sa payak na paraan. Hindi pa nila naranasan ang pagsisising kaakibat ng lubos na pagsuko sa mga hinihingi ng Kristiyanismo, at ang naging bunga, ang kapangyarihang nagpapabago ng katotohanan ay wala sa kanilang buhay; ang malalim, nagpalalambot na impluwensiya ng pag-ibig ni Cristo ay hindi nahahayag sa buhay at pagkatao. Subalit kay dakila sanang gawaing pagpapakain sa kawan ng Diyos ang maisasagawa kung ang mga katuwang na pastol ay napako na sa krus kasama ni Cristo at namumuhay para sa Diyos upang makipagtulungan sa Punong Pastol ng kawan! Tinatawag ni Cristo ang mga tao na gumawa gaya ng kaniyang ginawa. May pangangailangan ng mas malalim, mas matibay, higit na nag-uudyok na patotoo tungkol sa kapangyarihan ng katotohanan, na nakikita sa praktikal na kabanalan ng mga umaangkin na naniniwala rito. Ang pag-ibig ng Tagapagligtas sa kaluluwa ay magbubunga ng isang tiyak na pagbabago sa paraan ng paggawa ng mga manggagawa para sa mga kaluluwa ng mga nangapapahamak. Kapag ang katotohanan ang sumasakop sa moog ng kaluluwa, si Cristo ay naluluklok sa puso, at masasabi na noon ng taong kasangkapan, 'Ako'y ipinako sa krus na kasama ni Cristo; gayunma'y ako'y nabubuhay; ngunit hindi na ako, kundi si Cristo ang nabubuhay sa akin; at ang buhay na ikinabubuhay ko ngayon sa laman ay ikinabubuhay ko sa pananampalataya sa Anak ng Diyos, na sa akin ay umibig, at ibinigay ang kaniyang sarili dahil sa akin.' Review and Herald, Oktubre 9, 1894.

Ang “muog ng kaluluwa” ay yaong lugar kung saan “si Cristo ay naluluklok.” Ang pagluklok kay Cristo ay natutupad kapag ang laman ay ipinapako sa krus, at ang laman, ayon sa kahulugan ni Pablo, ay ang mababang kalikasan, at ito ang hilagang kaharian. Ito ang dahilan kung bakit ang hula tungkol sa hilagang kaharian ay umabot lamang hanggang 1798. Ang mababang kalikasan ay hindi maaaring iugnay sa Kabanalan; ito ay kinakailangang baguhin sa isang kisapmata sa ikalawang pagparito. Ang timog na kaharian, na nagtataglay ng “ulo” na siyang Jerusalem, at ng “ulo” na siyang santuwaryo, ay umabot hanggang 1844, sapagkat kinakatawan nito ang mataas na kalikasan na makapipiling ipako sa krus ang laman at sa pamamagitan ng pananampalataya ay pumasok sa muog ng Kabanal-banalan, at maupo sa luklukan kasama ni Cristo. Ang lugar kung saan nagaganap ang pag-uugnay na iyon, at ang pagluklok na iyon, ay nasa muog ng templong pantao. Ang ikasampung talata ng kabanata labing-isa ang tumutukoy sa ulo bilang tanggulan, ngunit ang katotohanang iyon ay natitiyak lamang sa pamamagitan ng patotoo ni Isaias, na humihiling na ang katotohanan tungkol sa tanggulan (muog) ay maunawaan sa panlabas at panloob nitong mga aplikasyon.

Ang salita ng Diyos ay dapat maging ating espirituwal na pagkain. “Ako ang tinapay ng buhay,” wika ni Cristo; “ang lumalapit sa akin kailanma’y hindi magugutom; at ang sumasampalataya sa akin kailanma’y hindi mauuhaw.” Ang sanlibutan ay napapahamak dahil sa kawalan ng dalisay, wagas na katotohanan. Si Cristo ang katotohanan. Ang kaniyang mga salita ay katotohanan, at taglay ng mga ito ang higit na malalim na kabuluhan kaysa sa nakikita sa ibabaw, at isang kahalagahang humihigit sa kanilang payak na anyo. Ang mga isipan na pinabubuhay ng Espiritu Santo ay makakabatid ng kahalagahan ng mga salitang ito. Kapag ang

ating mga mata ay pinahiran ng banal na pamahid sa mata, magagawa nating matuklasan ang mga mahalagang hiyas ng katotohanan, bagaman maaaring nakabaon ang mga ito sa ilalim ng ibabaw.

Ang katotohanan ay maselan, napino, at mataas ang antas. Kapag hinuhubog nito ang pagkatao, lumalago ang kaluluwa sa ilalim ng banal nitong impluwensiya. Araw-araw ay dapat tanggapin ang katotohanan sa puso. Sa gayon, kinakain natin ang mga salita ni Cristo, na ipinapahayag niyang espiritu at buhay. Ang pagtanggap sa katotohanan ay gagawing anak ng Diyos ang bawat tumatanggap nito, isang tagapagmana ng langit. Ang katotohanang pinakaiingatan sa puso ay hindi isang malamig, patay na titik, kundi isang buhay na kapangyarihan.

Ang katotohanan ay banal, makadiyos. Mas malakas at mas makapangyarihan ito kaysa sa alinmang bagay sa paghubog ng isang pagkatao ayon sa wangis ni Cristo. Nasa loob nito ang kapuspusan ng kagalakan. Kapag ito'y pinakaiingatan sa puso, ang pag-ibig ni Cristo ay mas pinipili kaysa sa pag-ibig ng sinumang tao. Ito ang Kristiyanismo. Ito ang pag-ibig ng Diyos sa kaluluwa. Sa gayon, ang dalisay, wagas na katotohanan ay sumasakop sa moog ng pagkatao. Natutupad ang mga salita, "Bibigyan ko rin kayo ng bagong puso, at isang bagong espiritu ang ilalagay ko sa loob ninyo." May kadakilaan sa buhay ng sinumang nabubuhay at gumagawa sa ilalim ng nagbibigay-buhay na impluwensiya ng katotohanan. Review and Herald, Pebrero 14, 1899.

Ang pangitaing iyon ng makahulung kasaysayan sa Daniel kabanata 11 ay nagsisimula kapag ang talata 2, at ang ikaanim at pinakamayamang pangulo, ay umaayon sa ulo, na siyang Russia sa mga talata 11 hanggang 15. Sa kasaysayang iyon, ang ikaanim na pangulo ay magiging ikawalo na kabilang sa pito, at siya ay maghahari kapag ang iglesya at ang estado sa Estados Unidos ay magsama, at ganapin ang kanilang di-banal na pakikiapid sa talata 16, sa nalalapit nang batas ng Linggo.

Ang estandarte na sa panahong yaon ay itataas ay mabibigo at mamamatay sa loob ng tatlo't kalahating araw, na sa Daniel kabanata sampu ay dalawampu't isang araw. Sa katapusan ng dalawampu't isang araw ng pagluluksa para kay Daniel, na siyang katapusan ng tatlo't kalahating araw ng kamatayan sa lansangan para sa dalawang saksi, na sila ang mga nasa lambak ni Ezekiel, na mga patay na tuyong buto—may isang makahulung mensahe na muling binubuhay ang mga patay. Ang prosesong iyon sa Daniel kabanata sampu ay kinakatawan ng tatlong hakbang.

At sa ika-dalawampu't apat na araw ng unang buwan, samantalang ako'y nasa tabi ng malaking ilog, na siyang Hiddekel; nang magkagayo'y itinaas ko ang aking mga mata, at tumingin, at narito, isang lalaking nakadamit ng lino, na ang kanyang mga baywang ay binigkisan ng dalisay na ginto ng Uphaz. Ang kanyang katawan ay tulad sa berilo, at ang kanyang mukha ay gaya ng anyo ng kidlat, at ang kanyang mga mata ay parang mga ilawang apoy, at ang kanyang mga bisig at ang kanyang mga paa ay tulad sa kulay ng pinakintab na tanso, at ang tinig ng kanyang mga salita ay gaya ng tinig ng karamihan. At ako, si Daniel, lamang ang nakakita ng pangitain; sapagkat ang mga lalaking kasama ko ay hindi nakakita ng pangitain; nguni't isang malaking panginginig ang sumapit sa kanila, anupa't nagsitakas sila

upang magtago. Kaya ako'y naiwan na mag-isa, at nakita ko ang dakilang pangitaing ito, at wala nang natirang lakas sa akin; sapagkat ang aking kaanyuan ay nagbago sa akin at naging kabulukan, at wala akong napanatiling lakas. Gayunman, narinig ko ang tinig ng kanyang mga salita; at nang marinig ko ang tinig ng kanyang mga salita, ako'y nahulog sa mahimbing na pagkakatulog na nakadapa, at ang aking mukha ay nakaharap sa lupa. At, narito, isang kamay ang humipo sa akin, na itinindig ako sa aking mga tuhod at sa mga palad ng aking mga kamay. At sinabi niya sa akin, O Daniel, lalaking lubhang minamahal, unawain mo ang mga salitang sinasalita ko sa iyo, at tumindig ka nang tuwid; sapagkat sa iyo ako ngayo'y sinugo. At nang masabi niya ang salitang ito sa akin, ako'y tumindig na nanginginig. Nang magkagayo'y sinabi niya sa akin, Huwag kang matakot, Daniel; sapagkat mula sa unang araw na inilagak mo ang iyong puso upang makaunawa, at upang magpakababa sa harap ng iyong Diyos, narinig ang iyong mga salita, at ako'y naparito alang-alang sa iyong mga salita. Nguni't ang prinsipeng kaharian ng Persia ay sumalungat sa akin sa loob ng dalawampu't isang araw; nguni't, narito, si Miguel, isa sa mga pangunahing prinsipeng, ay naparito upang tulungan ako; at ako'y naiwang roon na kasama ng mga hari ng Persia. Ngayo'y naparito ako upang ipaunawa sa iyo ang mangyayari sa iyong bayan sa mga huling araw; sapagkat ang pangitain ay ukol pa sa maraming araw. Daniel 10:4-14.

Si Daniel ay nasa katapusan ng dalawampu't isang araw ng pagluluksa nang nakita niya ang pangitain tungkol kay Cristo at narinig niya ang mga salita ni Cristo. Ang pangitain ng Salita ng Diyos, na nakikita at sinasalita, ay nagbubunga ng pagkakahiwalay ng dalawang uri, at si Daniel ay patay sa lansangan, sapagkat siya ay "nasa malalim na tulog."

Sinabi niya ang mga bagay na ito; at pagkatapos noon ay sinabi niya sa kanila, Natutulog ang ating kaibigang si Lazaro; ngunit ako'y paroroon, upang gisingin siya mula sa kanyang pagkakatulog. Nang magkagayo'y sinabi ng kanyang mga alagad, Panginoon, kung siya'y natutulog, bubuti ang kanyang kalagayan. Ngunit ang sinabi ni Jesus ay tungkol sa kamatayan ni Lazaro; subalit inakala nila na ang kanyang sinabi ay tungkol sa pagpapahinga sa pagtulog. Kaya't sinabi ni Jesus sa kanila nang tuwiran, Patay na si Lazaro. Juan 11:11-14.

Pagkatapos ay unang hinipo si Daniel ni Gabriel, na nagpabatid sa kanya tungkol sa pakikibakang pampolitika na nagaganap samantalang si Daniel ay patay (natutulog), at na ngayon ay ipagkakaloob niya ang pakahulugan sa pangitaing katatapos lamang na humubog kay Daniel sa wangis ni Cristo. Pagkatapos ay hihipuin siyang muli, sa ikalawang pagkakataon, ni Cristo Mismo.

At nang masabi niya sa akin ang gayong mga salita, ibinaba ko ang aking mukha sa lupa, at ako'y hindi makapagsalita. At, narito, isang tulad sa wangis ng mga anak ng tao ang humipo sa aking mga labi; saka ko binuksan ang aking bibig at nagsalita, at sinabi ko sa nakatayo sa harap ko, O panginoon ko, dahil sa pangitain ay dumagsa sa akin ang aking mga dalamhati, at wala na akong natitirang lakas. Sapagkat paano makikipag-usap ang lingkod nitong aking panginoon sa aking panginoon? sapagkat sa ganang akin, pagdaka'y wala nang natirang lakas sa akin, ni wala man akong natitirang hininga. Daniel 10:15-17.

Ito ay kaparis ng unang propesiya ni Ezekiel sa kabanata tatlumpu't pito, sapagkat sa dalawang propesiyang ipinag-utos kay Ezekiel na ipahayag sa mga patay na buto sa libis, ang una ay

bumubuo ng mga katawan, subalit wala pa silang hininga, ni taglay man nila ang lakas ng isang makapangyarihang hukbo. Sa ikalawang propesiya ni Ezekiel tinatanggap ng mga katawan ang hininga mula sa apat na hangin at tumindig bilang isang makapangyarihang hukbo, at sa ikalawang paghipo kay Daniel, “wala nang nalalabing lakas sa akin, ni may nalalabing hininga sa akin.” Pagkatapos ay muli pang hinipo si Daniel sa ikatlong pagkakataon sa kabuuan, at sa ikalawang pagkakataon naman ni Gabriel.

At muling dumating ang isa na gaya ng anyo ng tao, at hinipo ako, at pinalakas niya ako. At sinabi niya, O taong lubhang iniibig, huwag kang matakot: sumaiyo nawa ang kapayapaan; magpakalakas ka, oo, magpakalakas ka. At nang siya’y nakapagsalita sa akin, ako’y lumakas, at aking sinabi, Magsalita ang aking panginoon, sapagkat pinalakas mo ako. Daniel 10:18, 19.

Ang ikatlong paghipo kay Daniel ay ang ikalawang propesiya ni Ezekiel, na nagpapabangon sa mga katawan upang tumindig sa kanilang mga paa, bilang isang makapangyarihang hukbo. Ang kaniyang propesiya ay nakatuon sa isang bayang kumikilala na sila’y patay, sapagkat sila’y nasa pagluluksa, gaya rin ni Daniel.

At sinabi niya sa akin, Magpahayag ka ng propesiya sa hangin, magpahayag ka, anak ng tao, at sabihin mo sa hangin, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Pumarito ka mula sa apat na hangin, O hininga, at hingahan mo ang mga pinatay na ito, upang sila’y mabuhay. Kaya’t nagpahayag ako ng propesiya ayon sa iniutos niya sa akin, at pumasok sa kanila ang hininga, at sila’y nabuhay, at tumindig sa kanilang mga paa, isang lubhang malaking hukbo. At sinabi niya sa akin, Anak ng tao, ang mga butong ito ang buong sambahayan ng Israel: narito, sinasabi nila, Natuyo ang aming mga buto, at nawala ang aming pag-asa: kami ay lubos nang nahiwalay. Ezekiel 37:9-11.

Inutusan ng Panginoon si Ezekiel na magpropesiya, at ipinahayag niya sa kanila na ang patotoo ng sambahayan ng Israel ay na sila’y patay, walang pag-asa, at nahiwalay. Nagdadalamhati sila, gaya ni Daniel, sapagkat nadismaya sila dahil sa nabigong hula noong Hulyo 18, 2020, at sa gayong kalagayan, si Ezekiel ay inutusan na magpropesiya.

Kaya’t magpropesiya ka at sabihin mo sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Narito, O bayan ko, bubuksan ko ang inyong mga libingan, at iaahon ko kayo mula sa inyong mga libingan, at dadalhin ko kayo sa lupain ng Israel. At inyong malalaman na Ako ang Panginoon, kapag binuksan ko ang inyong mga libingan, O bayan ko, at iniaahon ko kayo mula sa inyong mga libingan. Ilalagay ko ang aking Espiritu sa inyo, at kayo’y mabubuhay, at ilalagay ko kayo sa inyong sariling lupain; kung magkagayo’y malalaman ninyo na Ako, ang Panginoon, ang nagsalita nito at siyang nagsagawa nito, wika ng Panginoon. Ezekiel 37:12-14.

Ang Panginoon, na siyang arkanghel na si Miguel, ang nagbubukas ng kanilang mga libingan, at ang dalawang saksi ng Apocalipsis 11, na pagkatapos ay muling binuhay at pinagkalooban ng Espiritu Santo, at sila’y tumindig, gaya ng pagkaloob ng Espiritu Santo sa mga tumitindig kapag inilalabas sila mula sa kanilang mga libingan sa ikalawang propesiya ni Ezekiel.

At pagkaraan ng tatlong araw at kalahati, ang Espiritu ng buhay mula sa Diyos ay pumasok sa kanila, at sila’y tumindig sa kanilang mga paa; at matinding takot ang sumapit sa mga nakakita

sa kanila. Apocalipsis 11:11.

Ang dalawang saksi na iyon ay inilalarawan bilang sina Moises at Elias, at si Moises ay muling binuhay rin sa pamamagitan ng tinig ng arkanghel.

Gayunma'y si Miguel na arkanghel, nang nakikipagtalo siya sa diyablo hinggil sa katawan ni Moises, ay hindi nangahas magharap laban sa kanya ng mapanghamak na sakdal, kundi sinabi, Sawayin ka ng Panginoon. Judas 1:9.

Si Miguel, ang Prinsipe at ang Arkanghel, ay ang siyang dumating at tumulong kay Gabriel sa ikasampung kabanata ng Daniel, at ang Kaniyang tinig ang tumatawag sa kalalakihan at kababaihan tungo sa buhay.

Sapagkat ang Panginoon mismo ay bababa mula sa langit na may isang sigaw, na may tinig ng arkanghel, at may trompeta ng Diyos; at ang mga namatay kay Cristo ay unang mabubuhay na muli. 1 Tesalonica 4:16.

Ang tatlong paghipo kay Daniel ay kumakatawan sa paglipat ng kilusang Laodiceano ng ikatlong anghel tungo sa kilusang Filadelfiano ng ikatlong anghel, at sa Daniel 10, ang pangitaing nagsasakaturapan ng paglipat mula sa larawan ng Laodicea tungo sa larawan ng Philadelphia ay kinakatawanan ng propetikong kasaysayang inilarawan sa kabanata 11. Ang pangitaing iyon ay kinakatawan ni Ezekiel bilang pangitain ng Islam ng ikatlong kaabahan. Noong 2014, pinasimulan ng Russia ang ikalawang proxy war. Noong 2015, sinimulan ng pinakamayamang pangulo ang kaniyang mga pagsisikap upang maging ikaanim na pangulo.

Noong 2020, ang pangulong iyon, na kumakatawan sa sungay na Republikano, ay pinaslang ng “woke” na ateistang halimaw mula sa kalaliman, at sa gayunding taon ay pinaslang din ang sungay na Laodiceanong Protestante. Noong 2023, kapwa nabuhay na muli ang dalawang sungay, na kapwa nagsimulang lumipat tungo sa ikawalo, na buhat sa pito. Ang isa’y nagbabagong-ano tungo sa politikal na larawan ng halimaw habang ipinagsasanib ang Simbahan at Estado sa Estados Unidos, at ang isa pang sungay ay nagbabagong-ano mula sa larawan ng Laodicea tungo sa larawan ni Cristo. Kapwa sila itataas sa nalalapit na batas sa Linggo. Ang isa ay magiging “Alexander the Great,” ang pangunahing hari ng sampung hari na ibinibigay ang ikapito nilang kaharian sa patutot ng Roma, at ang isa nama’y itataas bilang isang watawat.

Ang pangitain na nagdudulot ng dalawang paglipat na ito ay ang kasaysayang nagaganap sa pagitan ng Setyembre 11, 2001 at ng batas ng Linggo. Ang talatang labing-isa ng ikalabing-isang kabanata ng Aklat ni Daniel ay partikular na tinukoy sa loob ng konteksto na kung hindi kayo manalig, hindi kayo matatag.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Ang mga alituntunin ng Bibliya ay dapat maging gabay ng araw-araw na pamumuhay. Ang krus ni Cristo ay dapat maging paksa, na naglalahad ng mga aral na dapat nating matutuhan at isagawa. Si Cristo ay dapat ipaloob sa lahat ng pag-aaral, upang ang mga mag-aaral ay makasimsim ng kaalaman ukol sa Diyos at Siya’y maipakilala sa pamamagitan ng kanilang pagkatao. Ang Kanyang kahusayan ang dapat maging paksa ng ating pag-aaral sa panahon at

gayundin sa kawalang-hanggan. Ang salita ng Diyos, na sinalita ni Cristo sa Lumang at Bagong Tipan, ay ang tinapay na mula sa langit; subalit marami sa tinatawag na agham ay tulad ng mga putaheng likha ng tao, pagkaing hinaluan at dinaya; hindi iyon ang tunay na maná.

Sa salita ng Diyos ay nasusumpungan ang karunungan di-mapag-aalinlanganan, di-nauubos—karunungan nagmula, hindi sa may hangganan, kundi sa isipan na walang hangganan. Ngunit marami sa mga bagay na inihayag ng Diyos sa Kanyang salita ay nananatiling madilim sa mga tao, sapagkat ang mga hiyas ng katotohanan ay nakalibing sa ilalim ng buntong ng basura ng karunungan pantao at tradisyon. Sa marami, nananatiling nakatago ang mga kayamanan ng salita, sapagkat hindi nila ito hinanap nang may taimtim na pagtitiyaga hanggang sa maunawaan ang mga gintong tuntunin. Ang salita ay dapat saliksikin upang padalisayin at ihanda ang mga tumatanggap nito na maging mga kasapi ng maharlikang sambahayan, mga anak ng Makalangit na Hari.

Ang pag-aaral ng salita ng Diyos ay dapat humalili sa pag-aaral ng mga aklat na naghatid sa mga isipan tungo sa mistisismo at palayo sa katotohanan. Ang mga buhay na simulain nito, na hinabi sa ating pamumuhay, ang magiging ating pananggalang sa mga pagsubok at mga tukso; ang banal nitong aral ang tanging landas tungo sa tagumpay. Sa pagdating ng pagsubok sa bawat kaluluwa, magkakaroon ng mga pagtalikod sa pananampalataya. May ilan na mahahayag na mga taksil, mapusok, mapagmataas, at umaasa sa sarili, at tatalikod sa katotohanan, na magbubunga ng pagkawasak ng kanilang pananampalataya. Bakit? Sapagkat hindi sila namuhay ayon sa 'bawat salitang nagmumula sa bibig ng Diyos.' Hindi sila naghukay nang malalim at pinatibay ang kanilang saligan.

"Kapag ang mga salita ng Panginoon ay dinadala sa kanila sa pamamagitan ng Kaniyang hinirang na mga sugo, sila'y nagbubulung-bulungan at iniisip nilang ang daan ay ginawang lubhang makipot. Sa ikaanim na kabanata ng Juan ay nababasa natin ang tungkol sa ilan na inakalang mga alagad ni Cristo, ngunit, nang iharap sa kanila ang payak na katotohanan, hindi sila nalugod at hindi na lumakad kasama Niya. Gayon din naman, ang mga mababaw na mag-aaral na ito ay tatalikod din kay Cristo." Testimonies, tomo 6, 132.